

РЕШЕНИЕ

№ 1194

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д.Д. Административно наказателно дело № 20231110201771 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на Я. А. К. против Наказателно постановление № НП-1/04.01.2023 г., издадено от Председателя на КПКОНПИ, с което, на основание чл. 173, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ), на жалбоподателя била наложена глоба, в размер на 1 600 лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

НП е обжалвано от санкционираното лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление. Навежда доводи за субективна несъставомерност и за маловажност на случая. Моли се за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. С писмено становище поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Претендира разноси.

Административнонаказващият орган, чрез процесуалния си представител, предлага НП да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно, като излага съображения по наведените от жалбоподателя доводи. Претендира разноси.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

През 2021 г. жалбоподателят К. заемал длъжност „общински съветник“ в *** До 16.05.2022 г. жалбоподателят не подал до КПКОНПИ декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ за календарната 2021 г.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на

актосъставителя М. М.; АУАН; НП; заповед и приемо-предавателен протокол; разписка за връчване; решение и заповед за компетентност.

Доказателствена съвкупност се отличава с еднопосочност и вътрешна непротиворечивост, поради което и *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен анализ и съпоставка на доказателствата не е наложителен, както и доколкото жалбоподателят атакува постановлението, с доводи по приложението на закона. Съобразно постъпилата справка от контролния орган, цитираните в жалбата декларации не са подавани, а жалбоподателят не представя доказателства в диаметрална насока (с каквито би следвало да разполага, в случай, че твърденията му са верни) поради което и съдът не дължи излагане на подробни съображения, в тази насока.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложенето на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

По приложението на материалния закон

НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие се установи по несъмнен начин, че до 16.05.2022 г. жалбоподателят не подал до КПКОНПИ декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ за календарната 2021 г., през която е заемал длъжност „общински съветник“ в Община Ямбол.

Разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ има императивен характер - декларация за

имущество и интереси се подава ежегодно до 15 май – за предходната календарна година.

Налице е годен субект на горесцитираното задължение, т. е. и на самата отговорност – общинският съветник е лице по чл. 6, ал. 1, т. 32 ЗПКОНПИ. Същевременно, процесната декларация не е подадена, в срок до 16.05.2022 г. (първи работен, присъствен ден, след изтичане на предвидения в закона срок).

Съставът на това нарушение урежда изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно бездействие. По отношение на субективната съставомерност, касае се за погрешно извършено смесване на две самостоятелни законови задължения, от страна на жалбоподателя, но което е резултат от субективни фактори, т. е. е непротивопоставимо на административнообвинителната теза, особено предвид данните за подавана в предходен период декларация (т. е. самият жалбоподател в някакъв предходен момент е бил наясно с необходимостта от подаването ѝ).

Съдът приема, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в ЗПКОНПИ задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с ефективен последващ контрол върху служители в публична институция (изискванията за некоруптираност и отсъствие на конфликт на интереси са завишени), като липсват данни декларацията изобщо някога да е била подавана, дори и със закъснение, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на това бездействие се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

Предвид всичко гореизложено, според настоящия съдебен състав, законосъобразно и обосновано е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

По размера на санкцията

Съгласно нормата на чл.173, ал. 1 ЗПКОНПИ, лице по § 2, ал. 1 от ДР, което не подаде декларация по този закон в срок, се наказва с глоба в размер от 1 000 до 3 000 лв. Наложена глоба е отмерена между минималния и средния размер – обстоятелство съобразено с липсата на данни за предходни такива нарушения, но и с факта, че декларация изобщо няма данни да е била подадена, макар и със закъснение.

По разноските

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция и императивната разпоредба на чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, с оглед защитата от юрисконсулт, жалбоподателят следва да поеме разноски за насрещната страна. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен към минималния по чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно – 80 лева.

По изложените съображения съдът приема, че НП е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № НП-1/04.01.2023 г., издадено от Председателя на КПКОНПИ, с което, на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, на Я. А. К. била наложена глоба, в размер на 1 600 лева, за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, Я. А. К., ЕГН ***** да заплати на КПКОНПИ сумата от 80 (осемдесет) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____